

103033

Bogoljubno življenje

vis. čast. gospoda

Janeza Kramberger-ja,

župnika pri Devici Mariji v Vurbrgu.

(Sè sliko.)

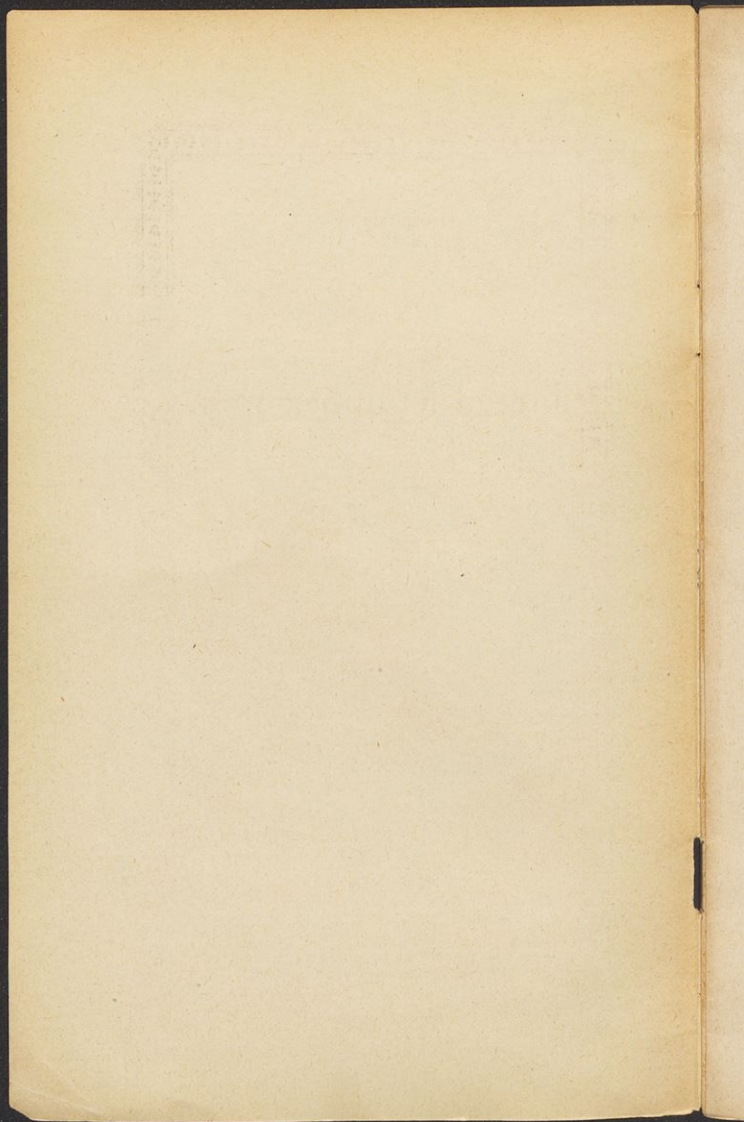
Nagrobni ružmarin, rajnemu srčnemu prijatelju v spomin,

zasajen od

dr. Jožefa Pajek-a.

V Mariboru 1892.

Založil pisatelj. — Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Vis. čast. gospod
JANEZ KRAMBERGER,

župnik vurbrški.

Rojeni 25. aug. 1843,
so umrli 8. jan. 1892.

«Bili so v hiši Gospodovi kakor zvezda danica, kakor rožni cvet v spomladnih dnevih, kakor lilija za potokom in kakor dišeče kadilo.» Modri Sirah, 50.

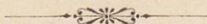
Bogoljubno življenje

vis. čast. gospoda

Janeza Kramberger-ja,

župnika pri Devici Mariji v Vurbrgu.

(Sè sliko.)

Nagrobni rožmarin, rajnemu srčnemu prijatelju v spomin, zasajen od
dr. Jožefa Pajek-a.

V Mariboru 1892.

Založil pisatelj. — Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

103033

D 9100 / 1950

(7)

Janez Kramberger,

župnik Vurbrški.

Gospod Bog mi je dal pristrčnega prijatelja, ko so mi mlada leta prijazno cvetela; dolgo časa sva se ljubila in v krščanskem prijateljstvu sva preživela veliko veselih ur. Gospod Bog mi ga je pa zopet vzel, in dasi-ravno mi srce poka in mi solze oči zalivajo, rečem vendar ves udan v presveto božjo voljo s pobožnim Jobom: »Gospod je dal, Gospod je vzel; kakor je bila božja volja, tako se je zgodilo; češčeno bodi ime Gospodovo!« Job. 1. 21.

I. Mlada leta.

Kjer je svoje dni Leopold Volkmer svoje vesele pesmi zlagal in ukaželjno mladino pod široko lipo blizo bele cerkve sv. Vrbana učil, v tej sloveči fari so se č. gospod župnik Kramberger rodili dne 25. avgusta 1843. leta. Od farne cerkve Vrbanjske uživa oko tako lep raz-gled skoraj da po vseh Slovenskih goricah, da se kar nič ne čudim rajnemu Volkmerju, ki sv. Vrbana niso mogli pozabiti; ko so ga zapustili, ni jim dalo mirú, dokler se niso zopet tje vrnili; tam tudi njihove koščice počivajo in čakajo veselega vstajenja. Ali tudi na rajnega čast. gospoda Kramberger-ja so spomini na veseli grič sv. Vrbana tako mogočno uplivali, da so si vedno želeli takega mesta za sebe, od koder se prav daleč po svetu vidi.

Rajni naš gospod so zrastle iz rodovine, ki je podala sv. cerkvi in tudi avstrijski domovini več odličnih mož. Eden izmed stricev rajnega g. Krambergerja se je učil pravice in se je tako odlikoval po svojej razumnosti in zvestobi, da je postal sloveč vladni svetovalec, posebno zveden v denarnih in gospodarstvenih stvaréh. Drugi stric, vlč. g. Vršič, so si izvolili častiti duhovski stan in so umrli kot dekan v Lučanah na nemški meji. Tudi z rajnim jareninskim č. g. dekanom Čučkom so si bili naš gospod župnik Kramberger v rodu. Le nekaj dni pred našim gosp. župnikom so pa umrli v Gradcu njihov bratranec, č. g. doktor Fraidl, slavni in pobožni profesor na tamošnjih bogoslovskih velikih šolah.

Že v domači šoli so se naš gospod župnik tako lepo obnašali in tako goreče so molili in pa učili so se tako pridno in lahko, da je bilo kar hitro očitno, da jih je ljubi Bog za častiti duhovski stan odločil. Za to so jih skrbni stariši poslali v latinske šole mariborske, kjer so bili rajni vseskozi med boljšimi učenci, z ozirom na lepo in modro obnašanje pa so bili brez dvoma več čas najizborniši, ljubi Bogu in vsem poštenim ljudém. Zavaljo njihove res deviške sramožljivosti si ni upal nobeden razuzdanec v pričo njih katere umazane besede ziniti; če se je pa kedaj vendar kaj takega prigodilo, pogledali so naš mladi gospod na blebetača tako žalostno, da so se nam vsem usmilili — in smo burkežu hitro jezik zavezali. Zato smo pa tudi mi tovariši vsega nedolžnega mladeniča že tedaj s spoštovanjem imenovali »pridnega Alojzija«. Blagor Tebi, rajni prijatelj, ki si nas vse tako lepo učil s svojim pobožnim izgledom, kako je treba Boga se bati in mu služiti z mladih nog! Zdaj, ko Te je Bog iz vrta sv. cerkve presadil kot neomadeževano lilijo v nebeški raj, zdaj preišljujem z veseljem v skrivnem razodenju sv. Janeza prelepe besede njegove: »Videl sem Jagnje stati na gori Sion in ž Njim sto in štiri in štirideset tisoč, ki so imeli Njegovo ime in ime Njegovega Očeta pisano na svojem čelu. Čul sem tudi glas iz nebes, kakor šumenje velike vode, in čul sem glas mogočen, kakor grom in glas, ki sem ga čul, je bil kakor od citrarjev, ki igrajo na citrah

svojih. Peli so pa novo pesem pred božjim prestolom; nikdo ni mogel tiste pesmi peti razun onih sto in štiri in štirideset tisoč, ki so bili odkupljeni od zemlje, ki se z ženami niso oskrunili, ker so deviški ostali. Oni hodijo za Jagnjetom, kamor koli se poda«. Raz. sv. Jan. 14, 1—5. Preljuba šolska mladina, »ki si moje največje veselje in ki boš, kakor upam, enkrat pri Bogu tudi moj venec, stojte trdno v Gospodu, preljubljeni!« Filip. 4, 1. Saj veste, kako se godi, ako vsled hudih nalivov kalna voda črez brege udari in cvetoče senožeti povali! Če tudi pozneje dež travo spira, tako nje ne opere nikdar, da bi se nič več ne poznalo. Spokorne solze nam res grehe zbrišejo in milost božjo zopet pridobijo, a nedolžnosti nam povrniti ne morejo.

II. Duhovnik.

Leta 1863. so rajni gospod latinske šole srečno skončali in v jeseni so potem vstopili v Mariborsko bogoslovsko semenišče. Tukaj se je pričelo novo, veselo življenje. Bilo nas je trinajst tovarišev, ki smo si bili vsi prav iz srca dobri. Z veseljem in prav vestno smo se učili bogoslovskih ved in poslušali smo posebno radi vsakdanja jutrna premišljevanja našega prespoštovanega gospoda špiritvala ali duhovnega očeta. Rajni gospod so si začeli premišljevanja zapisovati, da bi zamogli sami kedaj kot dušni pastir svojim ovčicam ravno s tistim kruhom postreči, ki je njim samim tako dobro teknil. Tudi jaz sem ravno tako delal, in sva si rada eden drugemu pomagala, če je kateri kaj pozabil. Kedar sva se v bogoslovskem vrtu ali pa zunaj po polju skupaj sprehajala, sva si nauke, ki sva jih zjutraj slišala in kratko zapisala, še enkrat ponavljala in eden drugega k dobremu opominjala. Tako so se pričeli najini duhovni razgovori, ki sva jih nadaljevala ne samo vsa štiri leta, ki sva jih bogoslovju srečno skupaj preživela, ampak tudi v poznejših letih sva se shajala, in enkrat je ura že odbila polnoči, najini razgovori pa še niso bili dokončani.

Ko so rajni gospod dne 23. julija 1867. l. z veliko

pobožnostjo sveto mašniško posvečenje zadobili in ko so v domači farni cerkvi svojo prvo sv. mašo odslužili, podali so se na božjo pot v Marijino Celje na gorenjem Štajarskem. Tukaj so se pristrčno nebeški Kraljici v varstvo priporočili ter so se njej za služabnika ponudili, pa sklenili so, v svojem duhovskem stanu le vedno na to gledati, kar bi bilo Bogu in Mariji prečisti Devici v večo čast in hvalo. Kupili so si tam priprost železni križ, blizo eno ped dolg in so rekli: »Ljubi moj Zveličar, ki si za mene na sv. križu svojo kri prelil, hočem Ti ljubezen Tvojo s tem povrniti, da bom povsod, kamor me moj višji pastir pošljejo, svojim ovčicam razlagal, kako da nas neskončno ljubiš, in pa učil jih bom, kako naj tudi oni vse težave voljno prenašajo po Tvojem zgledu, ki si nas ljubil in iz ljubezni do nas svojo dušo na križu izdihnil. Gospod, ne prosim Te, da bi mi križev ne pošiljal; prosim Te pa, daj mi po priprošnji Marije prečiste Device, da bom križe svoje potrpežljivo nosil in po križevi poti k Tebi v nebesa prišel. S tem-le križem pojdem na svojo prvo kaplanijo; ž njim hočem bolnike tolažiti, sveti križ bom vselej kraj sebe na mizo položil, kedar se zvečer spat vležem, in ta-le križ bom v rokah držal, ko bom v smrtnih težavah Tvoje sodbe pričakoval, in ta-le križ bo z menoj v grobu počival. Daj mi, ljubi moj Zveličar, da bom svoj trden sklep, ki si mi ga vdihnil, tudi srečno dovršil!«

Ljubi Bog je sprejel ponudbo mladega duhovn. pastirja. Postlal njim je vso njihovo pot s trnjem, vodil jih je po prav strmih potih, pa jih je tudi krepčal. Večkrat jim je res srce krvavelo, če so videli, kako slabo se ljubemu Zveličarja in pa Njegovemu namestniku, katoliškemu duhovniku, ljubezen vrača, pa nikdar niso tožili, da je preveč, ampak rekli so mi o taki priložnosti: »Bog že ve, da sem dobro mislil; če tudi zdaj moja beseda na videz nič ne izda, bode pa Bog dal, da bo še pozneje kaj sadú iz nje prirastlo. Stari možje, ki že štejejo svojih sedemdeset let, spominjajo se še zdaj naukov svojih nekdanjih gospodov kateketov; tako mislim, da bode marsikateri moj nauk tudi še le takrat sad rodil, ko bom jaz že davno v črnem grobu počival.«

III Kaplan.

Ker so bili rajni gospod bolj šibkega telesa in rahlega zdravja, za to so njim milostljivi škof odkazali za pastirovanje precej lahko kaplansko službo pri sv. Andreju v Svičini. Tukaj jim je posebno ugajala velika gorečnost, ki so jo njihov župnik, rajni čast. gosp. Šrol za lepoto hiše božje razodevali. O večih praznikih so klopi in stole pred velikim oltarjem z lepim rdečim suknom in z belim platnom preoblekli, in pa cvetlic so toliko v cerkev nanosili, da je bil prostor pred oltarjem ves v dišeči, cvetlični vrt spremenjen. Tukaj, kakor tudi pozneje na Hajdinji pri Ptuji in pa pri sv. Antonu v Slov. goricah, ter v Hočah pri Mariboru, skrbeli so posebno za šolo in pa za krščanski nauk, da je bilo vse prav živo, ginljivo in prisrčno. V spovednici so bili pravi usmiljeni Samaritan, in tako rahlo so dušne rane snažili in olje tolažbe va-nje tako obilno vlivali, da so bili njihovi spovedenci hitro gánjeni in vsled tega so vsi, ki so bili potrtega srca, iskali prav radi in pa po gostem pri njih pomoči in tolažbe.

Za lepo obleko rajni gospod niso marali, in tudi dragega pohištva si niso želeli, ljubili so pa pisane cvetlice. Šopek, ki so ga pri svoji primiciji v rokah držali, in pa venec, ki so ga takrat na glavi nosili, spravili so pod stekleni pokrov, in na vse kaplanije jih je spremljal lep spominek vesele primicije in jih je tolažil v bridkih urah, češ: po dolgem trudapolnem učenju je prišla vesela primicija; po dovršenem pastirskem delovanju pa pride enkrat v nebesih večno plačilo!

Sami za-se torej niso želeli nikdar lepe obleke, marveč je bila njihova suknja, katero so doma nosili, prav revna. Bolelo jih je pa, če niso pri kateri cerkvi tako lepe mašne obleke našli, kakor so si je želeli. Ker pa niso hoteli nikogar nadlegovati zavoljo nove mašne obleke, zato so si kupili sami za svoje denarje vse, česar je k sv. maši treba, samo da bi v cerkvi vse tako bilo, kakor se spodobi za hišo božjo in čast Najvišega. Tudi za bogoslovske in posebej za pobožne knjige so

izdali veliko denarjev, in njihovo največe veselje je bilo, pred sv. Rešnjim Telesom v cerkvi moliti, ali pa na klopi v senčnati hosti življenje svetnikov prebirati. Za to pa tudi niso bili nikdar v zadregi in bodisi na pridigi, v spovednici ali v šoli, povsod so bili podobni studentu, ki nikdar ne usahne, da se vsakdo pri njem lahko napije lepih naukov za večno življenje.

Ko so izpit za samostalno dušno pastirstvo s prav dobrim uspehom opravili, prosili so po smrti rajnega župnika č. g. Ozmeča, leta 1879 za izpraznjeno težavno, pa samotno, in za to njim ljubo župnijo Matere Božje v Vurbrgu pri Ptuju in so njo tudi dobili.

K veselemu umeščenju so nas prijatelje in sosede povabili. Ko smo po cerkvenem opravilu krog njihove mize sedeli, so se milostljivemu g. ptujskemu proštu kot zavetniku ali patronu vurbrške fare za zaupanje zahvalili in so rekli: »Težavno službo sem prevzel in velika je odgovornost moja pri Bogu, večnem sodniku. Bog mi je priča, da ne iščem drugega nič, kakor Njegovo čast in pa izveličanje duš; ne želim si drugega nič, kakor, da bi se nobena ovčica ne zgubila, ki je moji skrbi izročena; potem upam, da Bog tudi mene enkrat ne zavrže, in da bodo oni, katerim sem v nebesa pomagal, kedar se moja duša od telesa loči, meni nasproti prišli, mi prijazno roko podali in da me bodo pred božjo sodbo kot dobri prijatelji spremili. To mi daj večni Bog, Oče, Sin in sv. Duh! Za to tudi Tebe prosim, preljuba Devica Marija, milostljiva varuhinja meni izročene duhovne čredice!«

IV. Župnik.

Pošteni Vurbržani so bili svojega novega dušnega pastirja tem bolj veseli, ker so bili rajni gospod, kakor ovčica, krotki in iz srca ponižni. Mi, ki smo poznali njihovo gorečnost za duhovno pastirstvo, smo se pa bali, da nam bodo pri svojem slabem zdravju in ostrem, spokornem življenju, na težavni župniji, ki šteje blizo 1800 duš, prehitro obnemogli. Tamošnji svet

je namreč, kakor sploh po Slovenskih goricah, ves bregovit; razun tega stoji farna cerkev prav na koncu župnije na precej visokem in strmem hribčku. Rajni gospod se pa niso nikdar prenaglili. Počasno so hodili, pa so vselej prav prišli. Posebno skrb njim je prizadevala šola, ki o njihovem prihodu niti pravega doma ni imela. Eden razred je bil v farovžu v pritličju, in ravno tam je imel tudi eden g. učitelj prav ubožno sobico. Drugi razred, z nadučiteljem, je pa bil prav daleč od cerkve v samotni kmečki hišici, ki za šolske namene ni bila primerna. Zato so se trudili naš gospod in so prigovarjali tudi faranom, naj se jim nikar ne mili, kar za šolo izdajo. Rekli so z rajnim nepozabljivim škofom Slomšekom: »Dobra, krščanska šola bo vašim otrokom najboljša dota, katere njim nobena nesreča vzela ne bode. Bog sam vé, kam še otrok pride; česar se v mladosti nauči, to več velja od gotovega denarja. Za župnijsko cerkvijo je šola župnije prva dobrota, iz katere Jezus kliče: Dajte malim k meni priti in ne branite njim, zakaj njihovo je nebeško kraljestvo«. — Pri tem svojem hvalevrednem prizadevanju so najboljši farani svojega dušnega pastirja zvesto podpirali, in tudi posvetna oblast je bila njihove gorečnosti za šolo vesela. Ali zoprniki so se tudi oglasili. Da bi vsemu nasprotovanju konec naredili, kupili so s svojimi denarji za šolo potrebno zemljišče in iz svoje hoste so dali posekati toliko drevja, kar ga je bilo za novo stavbo treba. Pred dvema letoma so z velikim trudom in z nemalimi stroški kot načelnik šolskega odbora dozidali na lepšem mestu, kraj ceste prav lepo in prostorno šolsko poslopje, ki bo še dolgo, dolgo let prav lep spominek njihove gorečnosti za dobro šolo.

Še bolj, kakor za novo šolsko poslopje, so pa skrbeli za to, da bi se ohranil in kjer ga ni, vrnil v šolo pravi krščanski duh. Želeli so si, naj bi povsod nastopilo med šolo in cerkvijo tisto srečno razmerje, ki si ga želijo sv. oče rimski papež in katoliški škofje po vsem svetu, ž njimi pa tudi vsi modri katoličani, da se namreč sv. cerkev in pa ljudska ali farna šola lepo podpirata med seboj, kakor skrbna mati in pa pridna hčerka.

Sv. katoliška cerkev želi, naj prešinja luč in toplota svetih krščanskih resnic vse šolske nauke in pa vse delovanje učiteljev in učencev. Svetej cerkvi sovražna stranka si pa po vsem svetu prizadeva, sveto cerkev in krščanski nauk popolnoma iz šole izriniti, framason ali brezverec Sekardt piše: »Narodna šola mora biti za otroke to, kar je loža za odrastle, učilnica brezbožnosti«.

V Belgiji so pod ministrom Humbeckom svoj namen že dosegli, enako tudi na Francoskem. Rajni gospod so dobro vedeli, da naši šolski gospodje sploh živijo z dušnimi pastirji v lepi zastopnosti, in jih tudi zvesto podpirajo; bali so se pa, da bi pohujšanje kedaj tudi k nam ne prišlo, posebno po nevernih spisih, in za to so veliko molili in tudi svoje župljane moliti opominjali, naj bi nas ljubi Bog te nesreče varoval, da bi si pri nas sv. cerkev, in pa njena hčerka, ljudska šola, navskriž prišli; želeli so marveč, naj bi tudi zana-prej duhovni pastirji šolo prav izdatno podpirali, gospodje učitelji pa svojim učencem ne svetili samo z lepimi nauki, ampak pred vsem tudi s pobožnim krščanskim življenjem. Besede mičejo, izgledi vlečejo!

V. Cerkev.

Največ in najbolj stanovitno so pa skrbeli rajni gospod za lepoto hiše božje. Kdor obiše prijazno cerkvico Matere božje na strmem Vurbrgu, zavzame se kar veselja, ko v prelepo svetišče nebeške Kraljice vstopi. Oltarji so vsi lepo ponovljeni, okna in vrata, sprednje klopi, bandera, svetilniki, vse, vse je novo! Nekoliko so že pobožni spredniki našega častitega gospoda storili, prav dosti so pa v teku ednajstih let oni s pomočjo svojih darežljivih župljanov pripravili. Po vsakej božji službi je moral cerkvenik hišo božjo hitro vso osnažiti, da ni bilo po njej prahú, še manje smeti ali blata najti. Pred velikim altarjem so pognili tla s pisano preprogo, o večih praznikih so pa po zgledu svojega nekdanjega župnika Šrola prednje stole z belim

platnom preoblekli in ves oltar v cvetlice zagrnili. Pri sv. maši so opravljali službo angeljsko s toliko gorečnostjo in pa s tako zbranim duhom, da so s svojim lepim zgledom marsikateremu bolj globoko v srce segli, kakor z besedo svojo.

Rajni gospod so imeli navado, da so pri vsakem svojem delu Boga pred očmi imeli. Kedar so se zjutra vzbudili, hitro so v duhu pokleknili pred oltar in globoko priklonjeni so molili Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Po tem so ustali, pokleknili pri postelji in molili »Češćeno Marijo« in priporočili svojo čistost v Marijino varstvo z besedami: »O Marija, Tebi darujem svoje oči; varuj me, da ne bom nikdar kaj nespodobnega pogledal. Marija, Tebi darujem svoj posluš in Ti obljubim, da hudobnim govorom svojih ušes ne bodem nastavljal. Tebi darujem svoje roke in noge, da ostanem čist in neomažežan na duši in telesu«. Ko so se oblekli, pričeli so duhovno premišljevanje s pomočjo pobožnih navodov Ludovika de Ponte, Chaignona ali Segneri-ja. Po premišljevanju so šli v spovednico in potem so opravili nekrvavo daritev. Rajni gospod so bili ud »junaške bratovščine v pomoč vernim dušam v vicah« in so darovali vsa svoja spokorna dobra dela v pomoč vernim dušam v vicah, in so se radi njihovim priprošnjam priporočali, vedoč, da njih rešene duše pred Bogom pozabile ne bodo. Bili so tudi ud tretjega reda sv. Frančiška, in so tudi svojim vernim ovčicam priporočali vstopiti v pobožno bratovščino, ki nam le malo dolžnosti nalaga, in veliko milostij božjih deli. Sveti rožni venec so vsak dan molili, in Marijo mater božjo so v svojih pridigah, pogovorih in pismih vedno radi v misel jemali. Kako da so presv. zakrament sv. Rešnjega Telesa pobožno častili, razvidno je tudi iz tega, da so hostije za sv. mašo in za sv. obhajilo vseskozi sami pekli. To delo jim je bilo tako sveto in častljivo, da so mašni talar oblekli vsikdar, kedar so šli v kuhinjo hostij peč. Sestra Terezija je morala na ognjišču zakuriti, potem pa iz kuhinje oditi, in tako so med molitvami pripravljali častljivi kruh, ki se bo pri presv. daritvi spremenil v »Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta«.

VI. Gospodar.

Ali so pa rajni gospod, ki so tako radi v cerkvi molili, bolnike obiskovali in pa v šoli podučevali, tudi za gospodarstvo kaj veljali? Gotovo! Vedeli so, da nam je vsakdanjega kruha treba, in da moramo torej ne samo moliti, ampak tudi delati. Njihov prednik, velečast. gospod župnik Höller, so svojim naslednikom zapustili svojo lepo kmetijo, ki je največa v celi fari, pa od cerkve in farovža skoraj eno uro oddaljena. Kot moder kristjan, so si naš rajni gospod čas tako lepo razdelili, da so večkrat na svojo puščo gledat prišli, in bili so tudi v umnem gosdodarstvu lep izgled župljanom svojim. Da bi plevelj iz žita odpravili, so si kupili za 90 goldinarjev stroj za čiščenje žita in so ga prav radi prepuščali tudi župljanom svojim.

Skrbeli pa niso samo za cerkev, šolo in dobro gospodarstvo, ampak tudi za to, da so svoje stanovanje tako pre naredili, kakor se spodobi za katoliškega duhovnika, namestnika božjega. Dozidali so k farovžu toliko, da so sedaj stopnjice v prvo nadstropje lepo pod streho, ko so bile prej dežu in snegu izpostavljene; tako so pridobili v prvem nadstropju hišico s tremi okni proti severu. Tudi kuhinjo so vso pre naredili. Poprej je bil širok dimnik ravno nad prostim kuriščem in tako je v piskre, ki so pri ognju stali, o priliki tudi dež izpod milega nebulil, in kuhinjski dekli ni bilo tedaj mogoče pri ognjišču obstati. Kar so si zidali, to so skoraj vse sami plačali iz svojega žepa.

V prejšnjih letih so posebno o velikonočnem času goreče menihe, pobožne jezuite v pomoč vabili; po misjonu in večkratnem ponavljanju njegovem se je poštena vurbrška fara vsa v Gospodu pomladila. Rajni gospod so se pa tudi radi za poštenje svojih ovčie potegnili. Enkrat sreča našega gospoda posvetnjak na cesti, ravno ko so s pokopališča se vračali, kjer so za dušni pokoj svojih pokojnih ovčie molili. Predrzní mestni gospodič njih vstavi z besedami: »Kaj mislite, ali bodo kedaj ti-le vstali, ki tukaj pod zeleno odejo spavajo?« Gospoda je zgrabila sveta nevolja in rekli so: »Kakor resnično je

Bog v nebesih, ki je ves svet in tudi naš človeški rod ustvaril, in kakor resnično je Jezus za nas umrl in tretji den od mrtvih vstal, tako resnično bo prišel na sodnji dan sodit živih in mrtvih!« Gospodiča je bilo že sram in strah; po prvi nepremišljeni besedi spregovori v zadregi še drugič ne manje nerodno: »Ali mislite, da bodo toti Vaši dolanci res kedaj v nebesa prišli? Jaz mislim, da ne, jih predobro poznam!« Zdaj so ga gospod ostro pogledali in so mu rekli: »V nebesih med angelji in svetniki, tam so brez vsega greha, na svetu pa smo vsi slabosti podvrženi; za to nam pa je ljubi Jezus postavil sv. zakramente, da se v njih očiščujemo. Sodba je sicer v božjih rokah, ne v mojih. Toliko vam pa vendar-le lahko povem, in trdno upam, da gledajo oni, ki sem njim jaz posteljo za večnost postlal, vsi obličje božje. Bog bodi enkrat tudi nama milostljiv sodnik! — Za to pa ljubi moj, nikar predrzno ne sodite, da ne bodete kedaj za to ostro obsojeni!« Tako so se vneli sicer ves krotek dušni pastir za sv. vero in pa tudi za poštenje njihovej skrbi izročeni vernikov.

Miloščinjo so rajni gospod delili v časih celo obilniše, nego njim je bilo samim mogoče. Svojim nekdanjim učencem, ki so jih v latinske šole spravili, da bi jih za duhovski stan izredili, pomagali so z denarjem in tudi z živežem, ki so ga pošiljali »Dijaški kuhinji« v Mariboru s pristavkom, naj nikdo njihovega imena ne izve. Jaz sem pa večkrat vendar-le njihova dobra dela odkrival, ker je ljubi Jezus rekel, naj sveti luč dobrega izgleda ljudem, ki bodo tako Boga hvalili za dar sv. vere, ki človeško srce, samo na sebi trdo in skopo, k delom krščanskega usmiljenja nagiblje.

VII. Premišljevanje.

»Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce«, tako uči Kristus naš Gospod. Mat. 6, 21. Zaklad pobožnega duhovnika je trpljenje Kristusovo, s katerim je naš Zveličar poravnal krivico, katero smo mi s svojimi grehi Bogu prizadeli. Sveti križ je znamenje našega odrešenja; na njem izvirajo iz desne strani Jezusove vse milosti, ki se po daritvi sv.

maše in po sedem sv. zakramentih v naša srca izlivajo. Zato se pa tudi vsak katoliški duhovnik, ki ljubi Boga in išče izveličanja neumrjočih duš, s posebno ljubeznijo sv. križa okleplje. Da so si naš rajni gospod na svoji prvi božji poti v Marijino Celje železen križ kupili, ki jih je spremljal po vsem njihovem pozemeljskem potovanju, to sem že preje omenil. Skrbeli so pa tudi za to, da so se kapelice in znamenja sv. križa, postavljena kraj potov, po njihovi fari skrbno popravljala, in o posebnih svečanostih čedno s cveticami ovenčala. Na znožju Vurbrškega brega proti Grajeni je postavil svoje dni pobožni sosed prav lep križ in je dal v farne bukve zapisati, da hoče on in njegov rod za njim za to skrbeti, da se bo sveto znamenje vedno dostojno popravljalo. Ko je pa steber strohnel in se je sv. križ podrl, se ni našel nikdo, ki bi bil za popravilo skrbel, dasiravno so gospod opominjali in prosili. Zato so pa naročili, ko ni vse nič pomagalo, sami na svoje stroške novo podobo Zveličarjevo pri domačem umetniku pri sv. Lennartu, in dali so posekati lep raven hrast v svoji hosti in tako so postavili nekaj proč od prejšnjega stališča, na lepem mestu, kjer se srečajo tri ceste, prelep in velikanski križ, ki jih je za vsem stal blizo 70 gld. Povabili so potem milostljivega prošta ptujskega, naj bi sveti križ blagoslovili, prijatelju svojemu so pa naročili, naj spregovori o sv. križu primerno besedo. Govoril je pa prijatelj o tem, da naj spominja znamenje sv. križa vse mimogredoče, da gleda Bog na vsa naša pota, da vse vidi in vse ve, in da se torej greh delati ne sme. Ob nedeljah pa, kedar bodo mimo križa k cerkvi hodili, naj jim sv. križ pove, da pojdejo sedaj k nekrvavi daritvi sv. maše, ki je živ in resničen spomin in ponovljenje krvave daritve na sv. križu, in da naj tukaj pri tem križu vsi posvetni govori nehajo, da bodo tako lepo zbrani k presveti daritvi pristopili in pobožno moliti zamogli. Sv. križ naj pa tudi vsem mimogredočim oznanjuje, kako svet je Bog, in kako neskončno mu je greh zopern. Če se je namreč nad zelenim lesom, nad nedolžnim Jagnjetom, jeza božja tako razlila, kaj se bo še le zgodilo z nami, ki smo suhe veje na deblu sv.

katoliške cerkve! Sv. križ nam pa tudi pové, kaj je človeška duša vredna, ker jo je odkupil naš Zveličar s svojo rožnato krvjo; pové nam pa tudi, kako lepa so sv. nebesa, ker je hotel Jezus toliko pretrpeti, da bi nam sveti raj odprl; pové nam pa tudi sv. križ bolje kakor vsako popisovanje, kako strašno mora biti peklenko trpljenje, ker je Jezus Kristus rad vse to pretrpel, da bi le nas večnega pogubljenja rešil. Gospodu župniku je pa rekel, naj se tolažijo na svojih težavnih spovednih potih, kedar se vsi utrujeni na strmi hrib vračajo, s pogledom na sv. križ in s spominom na besede Gospodove: »Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje samega sebe, naj svoj križ na svoje rame zadene, in tako naj hodi za menoj! Kdor svoje življenje izgubi zavoljo mene, ga bo našel.« Mat. 16, 24. Kakor bomo videli, so gospod župnik v resnici dali življenje za svoje ovce in vem, da so čuteč bližnjo smrt, ko so se zadnjo krat mimo križa domu vračali, še enkrat na njega pogledali in rekli: »Gospod, za Tebe sem živel, za Tebe sem trpel; vsprejmi mojo daritev, ki sem Tvoj živ in mrtev. Amen!«

Ko so rajni gospod to bogoljubno delo dokončali, se njim je pa veliki križ na pokopališču podrl. Takoj so se poprijeli popravila, ali dognati ga niso mogli več popolnoma. Še enega križa moram omeniti, ki je rajnemu gospodu toliko veselje napravil, da so se posolžili, ko so ga zagledali. Naš milostljivi knezoškof so lansko leto sv. Očeta rimskega papeža Leona XIII., ko so jih v Rimu kot vidnega poglavarja vse katoliške cerkve počastili, za slovo še prosili, naj jim blagoslovijo nekoliko dragocenih križev za duhovnike lavantinske škofije, in naj za križe odpustke dovolijo. Sv. Oče so škofovi želji radi ustregli, so križeke blagoslovili in z odpustki obdarovali za vse umirajoče, katerim dušni pastir križek poljubiti dajo. Tak prelep križek so naš milostljivi knezoškof tudi našemu rajnemu gospodu župniku po prijatelju poslali, naj bi njih tako razveselili, v njihovih težavah potolažili, in v stanovitnosti do konca potrdili. — To znamenje škofovske milosti in pa pohvalno priznanje višjega pastirja o priliki lanske sv. birme, je

bilo rajnemu gospodu menda zadnje posvetno plačilo za njihov preveliki trud. Ko so mi svoje veselje nad srečnim izidom škofovega obiskovanja o birmi odkrili, sem jim rekel: »Ljubi prijatelj, kaj še le bode v nebesih, ko ne bodo več samo škof svoje roke zadovoljno na tvojo ramo položili, ampak Te bo sam božji Sin pred vsemi svojimi angeli in svetniki pohvalil, rekoč: Blagor Tebi, zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, boš čez veliko postavljen! Pojdi v veselje svojega Gospoda!« Mat. 25, 21. Oni so mi pa odgovorili, bolj s pogledom, kakor z besedami: »Resnično, prijatelj, le delajmo, dokler je dan, zakaj hitro pride noč, ko nam delati ne bode moč«.

VIII. Domačija.

Pri takih prilikah, ko je sveta birma, so si rajni tudi prizadevali, prav veliko gostov privabiti, naj bi bili njihovi farani tem bolj v Gospodu veseli. Stroškov se niso bali nikdar, če je bilo treba za čast božjo kaj začeti. Prigodilo se je večkrat, da bi bili radi kaj dobrega storili, pa niso imeli denarja. Tedaj so pa prijatelju pisali: »Plačaj le Ti; bom že vrnil, kedar denarja dobim«. Takošnja milošnja pač pri Bogu kaj velja! Da bi svoje farane razveselili, povabili so mladega novomešnika, naj pri njih v Vurbргу sv. novo mešo pojejo. Novomešnikovi stariši na Češkem so namreč bili ubožni. Tako se je tudi zgodilo in nikdo ni bil pri tej svečanosti, ki je gospoda župnika več ko sto goldinarjev stala, bolj vesel, nego oni sami.

Stanovanje rajnega gospoda je bilo lepo pobeljeno, ne pa z barvami pisano. Nad svojo posteljo so imeli lepo sliko Matere Božje sv. Rožnega venca z Jezuškom v naročji. Nad svojo pisalno mizo so imeli sv. Alojzija in zraven škofovo sliko, v obednici pa žalostno Mater božjo pod sv. Križem. Ravno v tej sobi je visela tudi prav lepa in umetna slika presvitlega cesarja, katerega so rajni župnik ljubili in častili kakor svojega ljubega očeta. Večkrat so mi rekli: »Za svitlega cesarja, ki sv. katoliško cerkev tako lepo spoštujejo in vsem

svojim podložnikom tako lepe krščanske zglede dajejo in tako obilno miloščino delijo, molim vsak dan. Bog ve, kako bi se nam godilo, ako bi nas svitli cesar s svojo mogočno desnico krepko ne narovali?« — Jaz sem rajnemu gospodu rad pritrdil in pristavil: »Za nas vse skrbijo, za to moramo tudi vsi za njih moliti, da bomo lepo v miru Bogu služiti zamogli.«

Čisto odlično mesto je zavzemala tudi podoba sv. Očeta, rimskega papeža. Kako da so višjemu pastirju domače lavantinske škofije vdani bili, vidi se že iz sledečega. Ko so rajni gospod po časopisih zvedeli, da so se naš milostljivi knez od škofovskega posvetovanja na Dunaju v jeseni bolni vrnili, so goreče za njihovo ozdravljenje molili in posebno o prazniku Marijinega čistega spočetja svoje ovčice opomnili, naj sv. obhajilo za zdravje našega višega pastirja darujejo in naj se spominjajo hvaležno njihovih naukov o priliki sv. birme.

Konečno omenim še to, da so rajni dolgoletnim prepirom med graščino in faro s tem konec storili, da so raje nekoliko odjenjali, in zdaj je vse v redu in so povsod mejniki postavljeni. Rekli so: »Boljša je kratka sprava, kakor pa dolga pravda«. — Svoje dni so Vurbški graščaki o vseh večih praznikih in shodih vse duhovnike in šolske gospode, ki so v cerkvi pomagali, k svoji mizi povabljali, da bi njih tako počastili. Graščak grof Attens je tudi v svoji oporoki naročil, naj se to godi na njegove stroške vedno naprej za vse čase. Ali časi so se spremenili in posestniki tudi. Za to so se rajni gospod raje s sedanjim posestnikom graščine tako pogodili, da se je graščak z zmerno svotico v denarjih rešil svoje dosedanje dolžnosti. Za potrebni obed skrbijo sedaj g. župnik, in gostom je to tudi ljubše, če se njim v duhovski hiši miza pogrne, kakor pa v graščini.

IX. Slutnja.

Enkrat so se rajni gospod, ko sem se ž njimi pogovarjal, bi rekel, zamaknili, in rekli so mi: »Po domu se mi toži, po nebeškem domu se mi toži, na zemlji me nič ne veseli. Ko sem svoje pridne farane po spre-

jemu svetih zakramentov za božične praznike lepo pripravil, in ko sem tudi sam svojo dušo pri sv. spovedi očistil in pri polnočnici pohlevno Jagnje božje v revni hlevčec svojega ubogega srca sprejel in se potem počivat vlegel, mi je srce plavalo v neskončnem veselju in bil bi srčno rad umrl, raje bi bil umrl, ko še dalje živel. Bog mi daj, da bi se tedaj, kedar smrtna ura pride, tako lahko od sveta ločil, kakor tisto božično noč!« Bog je molitev svojega zvestega služabnika uslišal in sicer prav v kratkem.

Ko sem se v letošnjih velikih počitnicah zopet 14 dni pri njih v Vurbrgu mudil in enkrat dolgo časa na grobu svojega rajnega ljubega prijatelja, častitega gospoda Ozmeča, mrtvaške molitve opravljal, se mi je srce pri spominu na rajnega prijatelja in na minljivost vse posvetne sreče tako užalilo, da sem hitel s pokopališča proti farovžu, da bi si v cerkvi in v razgovoru s svojim prijateljem, žalost pregnal. Srečala sva se v zeleni hosti. Ko se pozdraviva, poznalo se mi je na zamolklem glasu, da mi nekaj dušo razjeda; zato me gospod brzo vprašajo: »Kaj ti pa je, prijatelj, da si tako potr?« Povedal sem jim, kako se mi je na grobu njihovega prednika duša razjokala v otožnih spominih in slutnji, da pojdemo v kratkem tudi mi za rajnimi. Oni so me posvarili in so rekli: »Glej, taka otožnost ni od Boga; smrt je res bridka kazen in nasledek je izvirnega greha. Če njo pa voljno sprejmemo, kedar nam jo Bog pošlje, in če svoje trpljenje in smrt združimo z bolečinami in trpljenjem Kristusovim na križu, bode Bog naš dar sprejel kot zadnje spokorno delo, in s smrtjo prične se za nas še le pravo večno življenje, veselje brez konca in kraja. Darujmo torej svoje življenje prostovoljno, ne pa z žalostnim, potrtem srcem! Sv. Pavel uči, da ljubi Bog le vselega darovalca.« II. Kor. 7, 7. Tako se je razgovor dalje pletel in pripravljala sva eden drugega za večnost in sklenila sva, dokler nama še Bog da življenje, prav zvesto delati, v smrtni uri pa veselo in zaupljivo pričakovati milostljive sodbe.

Rajni gospod so se nekaj let sem bili hudo postarali; šapa jim je bila težka, zelo so shudeli, glava jim

je pa osivela, kakor sedemdesetletnemu starčeku in po gostem jih je mrazilo. Videlo se je prav očitno, da so za težavno faro že preslabi. O tem pa niso hoteli nič čuti, da bi se kam preselili. Na to so pač začeli delovati, da bi iz prejšnje šolske sobe kaplanijo naredili. Naprosili so gospoda okrajnega zdravnika za njegovo spričevanje, da oni sami ne morejo več vsega opravljati, in prosili so za g. kaplana. Če bi bilo tudi škofijstvo rado dovolilo, se je pa vendar vsa stvar razbila na denarnem prašanju, ker ni bilo od kod za gospoda kaplana plačila dobiti. Mene je bilo prav strah, kako da bodo gospod zimo sami pri tolikem delu prestali. Dne 20. decembra 1891 dobim od njih pismo, kjer mi poročajo: »Predragi prijatelj! Ne morem več delati; včeraj mi je glas nehal. Brž ko ne sem se prehladil. V četrtek sem še šest bolnikov za advent preskrbel in se na Ptuj vozil. Zvečer sem še moral prevideti bolno deklico. Včeraj sem še bil dve uri v šoli, pa proti koncu že nisem mogel več govoriti. Prosim ponižno, ko bi mi zamogli za praznike enega gospodov bogoslovcev na pomoč poslati. Pristrčen pozdrav! Moliva eden za drugega!« Hitro sem jim naznanil, da dobijo potrebno pomoč. Eden den pozneje so se mi zahvalili za mojo skrb in pristavili: »To leto je bilo za-me leto mnogih križev. Bogu bodi hvala za-nje! Upam, da si naredim iz poslanih križev lestvico gor do svetih nebes. Želim Ti prav vesele božične praznike. Ljubo Božje dete v jaslicah naj se milo na nas ogleda in nam naj podeli svoj mir in milost svojo! Zdravnik me je preiskal in mi povedal, da sem čisto zdelan in da se moram silno varovati. S pristrčnim pozdravom in krščanskim svetim poljubom, Tvoj hvaležni Janez«. To so zadnje vrste, ki jih hranim kot drag spomin na rajnega prijatelja.

X. Bolezen.

O božičnih praznikih so ležali, po tem so se pa po sili še enkrat zravnali in so na starega leta den še šest bolnikov za smrt prevideli, ker ni bilo od ni-

kod pomoči. Sosedu so bili tudi vsi bolni. Storili so po besedah Jezusovih: »Dober pastir da svoje življenje za ovce svoje«. Jan. 10, 11. Ko so se na večer mimo svojega križa domu vračali, so njim pljuča že kar gorela in vlč. gospod pater Konrad iz Ptuja so na novega leta dan namesto njih božjo službo opravljali in so potem bolniku svete zakramente umirajočih podelili. Naročili so rajni gospod vse, kar je po smrti potrebno in rekli so svojemu ljubemu očetu, naj njim poiščejo v omari tisto srajco, ki so njo pred pet in dvajstimi leti pri mašnikovem posvečenju nosili, potem pa za pobožni spomin shranili. Tisto srajco in platnene hlače in nogavice so si dali na klečalnik pred križ pri postelji položiti. Potem so se obrnili na levo stran proti zidu in so gledali vedno v podobo Matere božje z Jezušekom v naročju. Ko mi č. g. o. Konrad nevarnost po pismu naznanijo in pristavijo, da jih bom težko več živih našel, sem si hitro izprosil odpust od šolskih opravil in z brzimi konji sem hitel, kar sem mogel, v Vurbrg. V četrtek po sv. Treh kraljih, dne 7. januarija, ob enih popoldne, sem vstopil v sobo bolnikovo, v katero je zimsko solnce prijazno svojo luč pošiljalo, kakor bi hotelo blagemu bolniku zadnje težave olajšati. Oči bolnikove so se bile v podobo Marijino vprte; prsi so se hudo hudo vzdigovale. Tiho sem se približal postelji in sem se sklonil v znožju postelje proti njim, in srečala sva se s pogledom. Hotel sem spregovoriti, a žalost mi je grlo zadržala, da nisem mogel, in solze so se mi vlile v takej obilici, da nisem mogel nič več na tenko z očmi razločiti. Gospod me pogledajo čisto mirno in mi rečejo prav na glas in odločno: »Nikar tako! Jaz sem pa ves vesel«. Nehoté sem se spomnil njihovega nauka: »Bog ljubi veselega darovalca«. Potem sem njim podelil sv. odvezo, kakor sva se bila že v zdravih dneh pogovorila. Molil sem nekoliko časa klečé pri njihovi postelji. Srce mi je plalo, da mi je kar vroče prihajalo; več sem se jokal, kakor pa molil. Gospodu pa ni stopila niti ena solza v mirne oči, ki so zaupljivo na Marijo gledale. Obudil sem ž njimi vero, upanje in ljubezen in dal sem njim poljubiti sveti križ s popolnimi odpustki sv. Očeta.

Z velikim veseljem so križanega Izveličarja poljubili večkrat. Prišel je čas ločitve. Bal sem se tega žalostnega trenutka in prosil Boga, naj me okrepča. Še enkrat sem bolniku sv. odvezo podelil, da bi njim tako posvečujočo milost božjo še pomnožil, poljubil sem njih zadnjokrat, ki sem njih ljubil, kakor nič drugega na svetu ne. Oni so me eden trenotek pogledali, potem pa oči zopet v Marijo vprli — molče sva si roke podala, in nisva se videla več na tem svetu. Doma sem drugo jutro za njih sv. mešo daroval in njih božji neskončni ljubezni priporočil, rekoč: »Gospod, katerega ljubiš, je bolan«. Jan. 11, 3. Hitro po tem, ko sem odšel, jelo se njim je motiti, a tudi tedaj niso na drugega nič zmislili, ko na Jezusa in Marijo. Ko njih obišejo č. g. sosed Šmartinski, pokazali so jim bolnik na Marijo in so rekli: »Glej, to je moja sestrana, Dete je pa moj bratranec!« Blizo tako je govorila nevesta v visoki pesmi Salamonovi: »Spim, pa moje srce bedi«. 5, 2. Čas njihovega posemeljskega potovanja je med tem dotekel. Nazadnje se jim je zavest nekoliko povrnila in ves ta časek so premolili; osmega januarija 1892, ob 11. uri zvečer se je njihova pobožna duša ločila od trohljivega telesa. O božiču so pred dvema letoma Bogu svoje življenje ponudili z veselim srcem v dar, in ravno o božiču so zboleli. Radi so premišljevali trpljenje Kristusovo, zlasti ob petkih, in ravno v petek se je tudi njihova duša vrnila v naročje nebeškega Očeta. Oblekli so jim srajco, ki so njo imeli pri mešnikovem posvečevanju na sebi, in vso obleko, kakor se za sveto mešo spodobi. Oblekli so jim enega tistih plaščev, ki so si ga sami kot kaplan kupili in oblečeni so torej v očitno znamenje svoje gorečnosti za čast božjo. V roke so njim dali rožni venec ki so ga vsak dan Mariji v čast molili; na prsi so njim položili lep križec, ki so njim ga milostljivi knezoškof podarili v znamenje zadovoljnosti svoje. Kraj njih pa počiva v grobu tudi železni križ Marijaceljski, in še eden križ, ki njim ga je Vurbrški gospod graščak podelil. Tako so bili potrpežljivi gospod svoje žive dni velik prijatelj in častitelj sv. križa; zato njim je pa Bog tudi veliko križev pošiljal. O križih pa, ki njih ni Bog na-

ravnost pošiljal, ampak so njim njih drugi nakladali, raje molčim; nečem nikomu težkega srca delati, ker vem, da so tudi oni vsem iz srca odpustili.

XI. Zadnja pot.

Rajni gospod so bili svojih križev celo veseli in kakor je razvidno iz njihovega pisma, so se Bogu za poslano težavo še pristrčno zahvalili. Tisto nedeljo, ko so rajni gospod na odru ležali, smo brali v cerkvenih molitvah opominj sv. Pavla: »Bratje, podajte život svoj Bogu v prostovoljno daritev«. Rimlj. 12, 1. Taka prostovoljna daritev je bila lepa krščanska smrt bogoljubnega župnika Janeza Krambergerja. V ponedeljek, dne 11. januarija se je zbralo v Vurbrgu 14 duhovnikov, da bi svojega ljubljenega soseda in duhovskega brata v molitvah Bogu priporočili in spremljali na zadnji poti. Za slovo so jim predigovali prečastiti gospod stolni župnik in dekan mariborski, njihov nekdanji bogoslovski učitelj, mil. gosp. Jakob Bohine, ki so svoje besede tako sklenili: »Rajni gospod so cvetlice ljubili in so radi ž njimi hišo božjo lepšali. Sami so pa bili med pisanimi cveticami najlepša lilija, ki je tudi v zimskem času lepo belo cvetela v svoji deviški nedolžnosti. Zato se je pa ljubi Bog sam zadovoljno ozrl na zalo cvetlico na vurbrškem hribčku in je ukazal angelju smrti: Pojdi v prijazni vrtec vurbrški in presadi belo lilijo iz doline solz in bolečin semkaj v nebeško veselje, da cvete v mojem rajju na vse večne čase!« Faranov in tudi sosedov se je zbralo silno obilo. Veliko je bilo žalovanje po rajnem zvestem dušnem pastirju in je bilo vsem prav očitno, da so spoštovali in ljubili pošteni Vurbržani svojega dušnega pastirja prav iz vsega srca.

V družbi svojih duhovnih tovarišev so rajni gospod radi katero nedolžno pesem zapeli; najljubša jim je pa bila sledeča Virkova, ki se naj tudi tukaj bere, tako rekoč kot mili glas rajnega ljubega prijatelja, ki ga čujmo iz groba njihovega.

Zadovoljnost.

1.

Eno rož'co ljubim,
V mojem srcu spi;
Koder grem, me spremlja,
Meni se smeji;
Dom nje pri otrocih
In v nebesih je,
Srca zadovoljnost
Rož'ci je ime.

2.

V križih in težavah
Roko nji podam,
Doma in na poti,
Jo za var'hnjo 'mam; —
Bogatin požrešen
Vlači skup blago, —
Men' je zadovoljnost
Ljubša ko zlato.

3.

Moja bogatija
Je le mir vesti,
Rožica na polju
Me modrost uči;
Vsako drevce v cvetju
Me razveseli;
Zadovoljnost slajša
Pitje in jedi.

4.

V sobi mi kraljevi
Zibka tekla ni,
Vendar v hiš'co mojo
Solnce prisvetli:
Tam, kjer mir prebiva,
Se pokojno spi,
Naj že bo na slami,
Al' na pernici.

5.

Ne bo rezan kamen
Groba oznan'val,
Pod napisom zlatim
Tudi ne bom spal;
Pa nad mojim grobom
Ljubi mir bedi,
Zvesta zadovoljnost
Poleg mene spi.

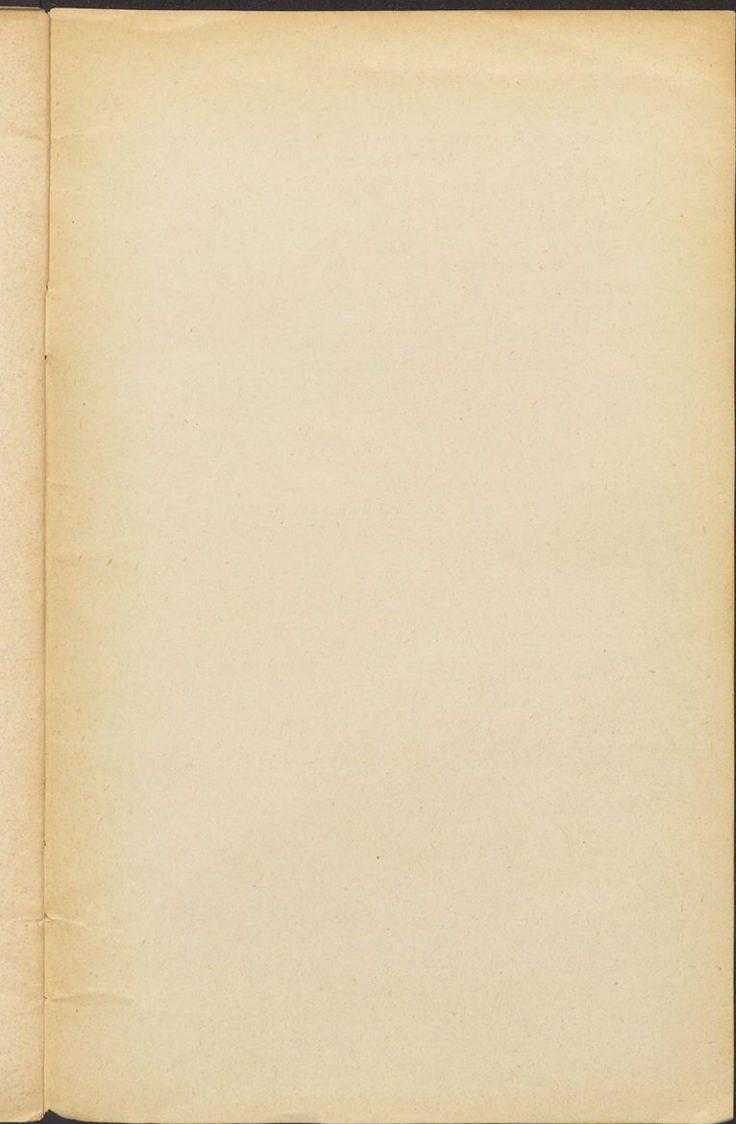
6.

Kedar že počivam
V smrtni posteljci,
In moj duh strohljivo
Truplo zapusti:
Naj na mojem hrib'cu
Raste rožmarin,
In venec rožic milih
Meni za spomin.

Preljubi rajni prijatelj! Jokajoč sem pero namočil, da bi vsaj na kratko popisal Tvoje bogoljubno, lepo življenje. Zdaj pa, ko sem spis skončal, se mi je srce pomirilo. Res izgubil sem svojega najboljšega, starega, zvestega prijatelja, in to boli. Tolaži me pa misel, da Te prav za prav nisem zgubil, ker si zdaj, kakor trdno upam, že v hiši Očetovi, in vem, da me tam pozabil ne boš. Izprosi mi pri Bogu tako lepo smrt, tako srečno zadnjo uro, kakor je Tvoja bila! In Vi, pošteni Vurbržani, katerim sem tolikokrat besedo božjo oznanjeval,

opominjam Vas zdaj zadnjokrat: Molite za svojega dušnega pastirja, č. g. Janeza Krambergerja, in Vas zagotavljam, da se Vas bodo tudi oni pri Bogu z neugasljivo ljubeznijo spominjali! Vas, ki ste bili rajnega gospoda pridne ovčice, in nas vse, ki smo bili njihovi tovarši in prijatelji, naj tolažijo besede, ki jih je sv. Janez zapisal v Skrivnem razodenju, 14, 13: »Čul sem glas iz nebes, ki mi je velel: Zapiši, da so zveličani rajni, ki v Gospodu umrjejo. Od zdaj, govori Duh, naj počivajo od svojih trudov, ker njihova dela gredó za njimi«.

XXVII 5